

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120310368
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6120310368.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocnenou advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, IČO: 53 255 739 proti žalovanej: N. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX O., A. C. XX, v konaní o zaplatenie 260 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/35/2020-118 zo dňa 26.11.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/35/2020-118 zo dňa 26.11.2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa domáhal zaplatenia sumy 260 eur s príslušenstvom titulom nesplatennej časti poskytnutého úveru na základe zmluvného vzťahu právneho predchodcu žalobcu, ktorý uzatvoril so žalovanou dňa 22. 07. 2014 Zmluvu o povolenom prečerpaní č. 5039873661, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanej peňažné prostriedky formou povoleného prečerpania v sume, mene a za podmienok dohodnutých v tejto zmluve. Z nej vyplývalo, že výška povoleného prečerpania bola 300,-eur, typ a výška úrokovej sadzby bola premenlivá, 18,90 % p.a. v deň uzatvorenia zmluvy, splatnosť úrokov bola daná mesačne, v posledný deň kalendárneho mesiaca, konečná splatnosť povoleného prečerpania bola dňa 18. 12. 2053. Žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy. Výpoveďou zmluvy zo dňa 18. 05. 2018 banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania a určila výpovednú dobu 2 mesiace, ktorá začala plynúť dňom mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24. 06. 2019, uzatvorenej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., ako postupom a žalobcom ako postupníkom, postúpil postupca na žalobcu žalovanú pohľadávku. Ku dňu postúpenia pohľadávky táto predstavovala sumu 453,29 eur, z toho istina 260,00 eur, úrok 75,47 eur, úrok z omeškania 23,42 eur a poplatky 94,40 eur. Žalovaná ani po postúpení pohľadávky nevykonala žiadne úhrady.

1.2. Súd prvej inštancie nárok právne posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy (ďalej „ZoSÚ“), v spojení s ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, § 54 ods. 1, § 524 ods. 1, 2 a § 525 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy (ďalej „Občiansky zákonník“, alebo len „OZ“) a podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (ďalej „Zákon o bankách“).

1.3. Následne súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko ide o spotrebiteľský spor do 1 000,- eur a skutkové tvrdenia strán neboli sporné, súd v súlade s § 297 písm. b) CSP vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu (§ 219 ods. 3 CSP).

1.4. Súd prvej inštancie skúmal otázku aktívnej vecnej legitímácie ex offa - z úradnej povinnosti a vychádzal z toho, že predmetom konania je pohľadávka, ktorej zaplata sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a. s.) a preto aktívna vecná legitímácia žalobcu súvisí so splnením podmienok určených v § 17 ZoSÚ. v spojení s § 53 ods. 9 OZ, § 565 OZ a v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky, bol postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke.

1.5. Súd prvej inštancie následne konštatoval, že pokiaľ žalobca tvrdil, že splnil všetky podmienky vyplývajúce mu z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, je jeho úvaha nesprávna. Žalobca napriek výzve súdu nepreukázal, že by žalovanej bola doručená výzva na úhradu dlžnej sumy, ako ani skutočnosť, či od predmetnej výzvy po postúpenie pohľadávky uplynula 90 dňová lehota. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie predložil žalobca kópiu Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24. 06. 2019, uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. a žalobcom, výpoveď zo zmluvy o povolenom prečerpaní zo dňa 18. 05. 2018 bez dokladu o doručení žalovanej a následne výzvu zo dňa 26. 03. 2019 s podacím hárkom. Je zrejmé, že výzva zo dňa 26. 03. 2019 bola odoslaná na pošte dňa 28. 03. 2019, pričom bola realizovaná iba 88 dní pred postúpením pohľadávky. Z toho je zrejmé, že po doručení výzvy nebola dodržaná zákonom stanovená lehota 90 dní v zmysle zákona o bankách pred postúpením pohľadávky. Žalobca teda nedokázal, že pohľadávka voči žalovanej bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V dôsledku toho nemal okresný súd za preukázané, že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanej uplatňovať pred súdom, žalobca nepreukázal, že sa platne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu a preto bolo dôvodné jeho žalobu zamietnuť. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1, § 255 CSP v spojení s čl. 4 CSP tak, že nakoľko v spore úspešnejšej žalovanej žiadne trovy nevznikli, súd jej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca v prvom rade poukázal na to, že dňa 05.10.2020 bola súdu oznámená zmena právneho zastúpenia žalobcu z advokátskej kancelárie TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 na advokátsku kanceláriu Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739 a keďže zmena právneho zastúpenia bola súdu riadne a účinne oznámená, žiadal o doručovanie všetkých písomností v uvedenej veci do elektronickej schránky advokátskej kancelárie Remedium Legal.

2.1. Následne odvolateľ namietal postup súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol bez nariadenia pojednávania. S poukazom na znenie § 297 CSP žalobca zastáva názor, že je ho potrebné vykladať tak, že ak žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobcu a rovnako podľa názoru súdu sú tieto tvrdenia preukázané, tzn. skutkové tvrdenia neboli sporné, potom súd v zmysle ust. § 297 písm. b) CSP žalobe vyhovie bez nariadenia pojednávania. Avšak v prípade, ak skutkové tvrdenia sú sporné, resp. súd nemá určité skutočnosti za preukázané, potom nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) CSP, t.j. bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie súdu je teda podľa názoru žalobcu nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho procesného postupu. Je zrejmé, že súd nie je povinný žalobcu vyzývať na doplnenie dokazovania, avšak zároveň treba rešpektovať zákonné ustanovenia a nie je možné vo veci rozhodnúť a žalobu zamietnuť bez toho, aby súd nenariadil vo veci pojednávanie, na ktorom je možné doplniť dokazovanie zo strany oboch strán sporu. Žalobca má za to, že v danom konaní okresný súd v rozpore s § 181 ods. 2 a § 171 ods. 1 CSP nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie

veci, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov a takýmto postupom bola odňatá žalobcovi možnosť konať pred súdom. Na podporu svojho stanoviska žalobca citoval z viacerých rozhodnutí všeobecných súdov.

2.2. V ďalšom texte odvolania sa žalobca vyjadroval k preukázaniu splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a namietal, že v konaní bolo podľa jeho názoru preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu uvedené ustanovenie ukladá. Odvolateľ poukázal na to, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (v zmysle prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok ku dňu postúpenia pohľadávky bola žalovaná v nepretržitom omeškaní po dobu 748 dní) a zároveň bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu svojho peňažného záväzku, a to okrem iného aj výzvou zo dňa 18.05.2018 označenou ako „Výpoveď zmluvy“, výzvou zo dňa 16.08.2018 označenou ako „Odstúpenie od zmluvy“ a výzvou zo dňa 26.03.2019, ku ktorej žalobca predložil aj podací hárok.

2.3. Odvolateľ ďalej v dôvodoch odvolania poukázal na dikciu ustanovenia § 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 CSP a keďže skutkové tvrdenia žalobcu neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že žalovaná bola postupcom riadne vyzvaná na zaplatenie omeškaných splátok a v čase postúpenia pohľadávky bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Odvolateľ následne na podporu svojho názoru citoval z viacerých súdnych rozhodnutí .

2.4. Žalobca sa ďalej nestotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva. Predmetné ustanovenie vyžaduje len písomnú výzvu banky voči svojmu klientovi, t. j. výzvu banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Postup súdu, ktorým si „upravil“ toto zákonné ustanovenie a nad rámec zákona vyžaduje, aby omeškanie dlžníka nastalo až doručením výzvy banky (t. j. v rozpore s § 517 ods. 1 OZ podľa súdu nenastáva omeškanie okamihom, kedy dlžník neplní svoj záväzok riadne a včas) je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej (nie moci súdnej). Na podporu svojho tvrdenia opäť poukázal odvolateľ na viaceré rozhodnutia súdov.

2.5. Odvolateľ v odvolaní ďalej zdôraznil, že žalovaná skutočnosti ohľadom žalobcom uplatňovaného nároku, ako ani doručovania výziev či iných písomností nijakým spôsobom nerozporevala a preto skutočnosti ohľadom doručovania výziev bolo nutné pri zohľadnení zásady kontradiktórnosti konania považovať za nesporné. Odôvodnenie súdu prvej inštancie preto považuje žalobca za arbitrárne a prijaté závery súdu za svojvoľné a nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní, ako ani v samotných zákonných ustanoveniach. Žalobca zastáva názor, že súd v priebehu konania svojou vlastnou činnosťou rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím prelomil nesporné skutkové tvrdenia samotných strán sporu. Žalobca sa v žiadnom prípade nestotožňuje s tvrdením súdu, že ustanovenie § 151 ods. 1 CSP sa na prejednávany prípad neuplatní, nakoľko takýto záver nemá oporu v právnych predpisoch a neuplatnenie tohto ustanovenia predstavuje nezákonný postup súdu. Súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu nepostupoval v zmysle ust. § 295 CSP - nakoľko žiadne takéto dôkazy nevykonal - ale naopak - z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovanej, ako spotrebiteľky, aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu a napriek ich nepopretiu zo strany žalovaného vyžadoval ďalšie dôkazy na preukázanie týchto tvrdení a na základe tohto postupu zamietol žalobu pre neunesenie dôkazného bremena (nepreukázanie týchto skutočností). Súd v danom prípade podľa názoru žalobcu prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.6. Žalobca v závere odvolania namietal naplnenie zásady „ochrana spotrebiteľa“, ktorú sa napadnutým rozhodnutím zrejme snažil dosiahnuť súd prvej inštancie, pričom odvolateľ zastáva názor, že je v konečnom dôsledku takou ochranou, ktorá spotrebiteľov poškodzuje. Zamietnutie žaloby pre nepreukázanie platného postúpenia pohľadávky pre spotrebiteľov znamená, že síce nie sú nútení podrobiť sa nútenému výkonu súdneho rozhodnutia, avšak prakticky sa dostávajú do stavu právnej neistoty vo vzťahu k tomu, kto je ich veriteľom a komu teda majú svoj dlh vlastne splniť, aby dosiahli napr. výmaz z úverového registra. Postupník naďalej zastáva názor, že postupoval v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB a zmluva o postúpení pohľadávky nebola výrokom súdneho rozhodnutia nikdy vyhlásená za neplatnú, v dôsledku čoho na ňu ako na neplatnú ani nemožno nazeráť. Žalobca zostane veriteľom žalovaného aj v prípade, ak sa súdne rozhodnutie, ktorým súd zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, stane právoplatným. Žalobca je síce veriteľom spotrebiteľa, avšak nemal by od neho titulom dlhu prijať žiadne ďalšie plnenia, nakoľko by sa vystavil riziku súdneho konania a posúdenia, že koná v rozpore s odbornou starostlivosťou. Z uvedeného dôvodu považuje žalobca napadnuté rozhodnutie za len veľmi zdanlivo ochraňujúce spotrebiteľa (v rovine zamietnutia žaloby), nakoľko v skutočnosti môže byť spotrebiteľ v konečnom dôsledku uvedeným rozhodnutím zo strany súdu poškodený. Žalobca tak má za to, že v konaní preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu a okresný súd vec nesprávne právne posúdil, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a žalobu zamietol. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok preskúmal a zmenil ho tak, že vyhovie žalobe v celom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec mu podľa ustanovenia § 391 ods. 1 a 2 CSP vrátil na ďalšie konanie.

5. Podľa ustanovenia § 524 ods. 1 a 2. Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

6. Podľa ustanovenia § 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

7. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávky, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu 18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

8. V nadväznosti na predchádzajúce znenie § 17 ods. 1 ZoSÚ, podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

9. Podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

10. Podľa ustanovenia § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

11. Podľa ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

12. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu 87ac) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. 87ad). Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

13. Predmetom sporu je nárok žalobcu, ako postupníka, ktorý má hmotnoprávny základ v pôvodnom právnom vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu, ako veriteľom z úverového vzťahu (ktorým bola Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom v Bratislave), ktorý uzatvoril so žalovanou dňa 22.07.2014 Zmluvu o povolenom prečerpaní, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanej peňažné prostriedky formou povoleného prečerpania do 300,-eur, za úrokovej sadzby 18,90 % p.a. v deň uzatvorenia zmluvy, splatnosť úrokov bola daná mesačne, v posledný deň kalendárneho mesiaca, konečná splatnosť povoleného prečerpania bola dňa 18. 12. 2053. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné.

14. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej a tým aj procesnej legitímácie žalobcu s konštatovaním, že žalobca nepreukázal súdu, že boli zo strany jeho právneho predchodcu splnené všetky zákonom požadované podmienky a predpoklady platného a zákonného postúpenia pohľadávky z banky na postupníka, vyžadované osobitnou právnou úpravou § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

15. Aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej - existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej - existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009).

16. Súd prvej inštancie, keďže žalobca nie je pôvodným nositeľom hmotnoprávneho nároku, ktorý si uplatňuje v spore, sa tak správne v konaní zameril predovšetkým na skúmanie vecnej a procesnej legitímácie žalobcu a zameril pozornosť na vysporiadanie sa s otázkou dodržania zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, na základe ktorého by súd mohol konštatovať, že žalobca je skutočným nositeľom práva, ktorého sa v spore voči žalovanej domáha. Nakoľko hmotnoprávny nárok mal žalobca nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení pohľadávok od pôvodného veriteľa, ktorým bola banka, okrem všeobecnej právnej úpravy postúpenia pohľadávky vyplývajúcej z ustanovenia § 524 a násl. Občianskeho zákonníka bolo nevyhnutné skúmať platnosť postúpenia pohľadávky aj podľa osobitnej právnej normy upravujúcej pôvodný zmluvný vzťah medzi bankou a klientmi - zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, konkrétne ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách.

17. Odvolací súd s poukazom na citáciu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách zdôrazňuje, že zákon o bankách, ako osobitná právna úprava, pre platné postúpenie pohľadávky banky vyžaduje

súčasné splnenie dvoch podmienok v zmysle tohto zákonného ustanovenia (osobitná písomná výzva banky klientovi a relevantná doba omeškania dlžníka aj napriek písomnej výzve banky). Uvedené podmienky sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle hmotného práva a musia byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva (uvedenú skutočnosť odvolací súd konštatuje len pre úplnosť a vzhľadom na označenie 14. Časti zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách ako OCHRANA KLIENTOV A BANKOVÉ TAJOMSTVO, v ktorej je obsiahnuté aj zákonného ustanovenia § 92 ods. 8), ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale priamo stanovuje hmotnoprávne podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávok (§ 524 a nasl.. OZ). Takémuto záveru nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („môže banka alebo pobočka zahraničnej banky pohľadávku postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje osobitné podmienky, za ktorých môže banka a to aj bez súhlasu klienta postúpiť pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka platne postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Pokiaľ bola postúpená pohľadávka bankou bez splnenia podmienok uvedených v uvedenom zákonom ustanovení, je potrebné takéto konanie a úkon považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offico. Odvolací súd v súvislosti s takýmto záverom poznamenáva, že takýto výklad predmetného zákonného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách zodpovedá judikatúre Najvyššieho súdu SR, ktorý práve za účelom zjednotenia výkladu tohto ustanovenia v rozhodnutí 1Cdo 147/2017 zo dňa 24 apríla 2018 jednoznačne konštatoval, že „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ Zhodne aj vo svojom ďalšom rozhodnutí 7Cdo 26/2017 zo dňa 16. júla 2018 Najvyšší súd SR vyslovil právnu vetu : „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.)“.

18. V súvislosti s výkladom predmetného zákonného ustanovenia je však, podľa názoru odvolacieho súdu, nutné dať za pravdu odvolacím argumentom žalobcu, že z dikcie ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyplýva jednoznačne a nespochybniteľne záver, že by zákon ako podmienky platného a zákonné postúpenia pohľadávky z banky na postupníka vyžadoval okrem preukázateľnej písomnej výzvy veriteľa dlžníkovi a nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní existujúceho omeškania so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, navyše ako ďalšiu podmienku aj to, že uvedené omeškanie trvaní najmenej 90 kalendárnych dní musí byť až po doručení písomnej výzvy veriteľa dlžníkovi. Takýto výklad zákonného ustanovenia je oveľa širší a extenzívnejší, ako mal na myslí zákonodarcu, pokiaľ predmetnú právnu úpravu prijímal formou zákona. V danej veci, podľa názoru odvolacieho súdu, je nevyhnutné zohľadniť aj ďalšie okolnosti konkrétneho prípadu vyplývajúce z obsahu spisu, a to, že z Prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 24.06.2019 je zrejmé, že žalovaná, ako dlžníka, bola v omeškani s platením dlhu pôvodnému veriteľovi - banke oveľa dlhšiu dobu, ako len zákonom požadovaných 90 kalendárnych dní. Ku dňu postúpenia pohľadávky bol počet dní omeškania žalovanej 748 a dátum poslednej splátky bol dňa 23.10.2018 (postúpenie pohľadávky bolo dňa 24.06.2019). Relevantné je aj to, že žalovaná ani po tom, čo jej postupca oznámil postúpenie pohľadávky, ostala naďalej v omeškani a v omeškani je doposiaľ, nakoľko na predmetný úver od poslednej splátky dňa 23.10.2018 nevykonala žiadne, ani len čiastočné platby. S ohľadom na uvedené okolnosti konkrétnej veci potom záver súdu, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z dôvodu, že výzva banky adresovaná dlžníčke zo dňa 26. 03. 2019 bola odoslaná na pošte dňa 28. 03. 2019, pričom bola realizovaná iba 88 dní pred postúpením pohľadávky, z čoho súd prvej inštancie vyvodil záver, že nebola dodržaná zákonom stanovená lehota 90 dní v zmysle zákona o bankách, takýto záver súdu a

vyhodnotenie konkrétnych okolností prípadu sa javí ako prílišný a nežiadúci formalizmus súdu. Navyše, ako odvolací súd už vyššie zdôraznil, nemožno takýto záver vyvodiť z hypotézy zákonného ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pretože je zrejmé, že nepretržité omeškanie žalovanej voči pôvodnému veriteľovi trvalo oveľa viac ako len 90 kalendárnych dní požadovaných zákonom a to už v čase zasielania výzvy bankou na úhradu omeškaného dlhu.

19. Záver súdu, že neboli naplnené zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z banky z dôvodu údajného neuplynutia lehoty aspoň 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky, tak neobstojí z dôvodu nesprávneho a príliš formalistického právneho posúdenia veci. Z tohto dôvodu bolo preto nutné odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec na opätovné rozhodnutie. Odvolací súd však považuje za nevyhnutné zdôrazniť aj ďalšie skutočnosti, ktoré bude úlohou súdu prvej inštancie pri ďalšom rozhodovaní a aj skúmaní aktívnej legitímácie žalobcu v spore, zohľadniť a náležite vyhodnotiť.

20. Ako už odvolací súd konštatoval, v spotrebiteľských vzťahoch pri konštatovaní platnosti či neplatnosti postúpenia pohľadávky z dodávateľa na ďalší subjekt, je nutné okrem všeobecných ustanovení § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka zohľadniť aj osobitnú právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv a spotrebiteľských úverov, ktorá na daný právny vzťah dopadá. Súd prvej inštancie správne nárok právne posúdil aj podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy a právne kvalifikoval úverový vzťah medzi bankou a žalovanou ako spotrebiteľský úver. Odvolací súd poznamenáva, že spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu, ktorý je predmetom sporu, ani žalobca v spore nespochybňoval. Všeobecné hmotnoprávne podmienky platného postúpenia pohľadávky vyplývajú z lex generalis - z ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Osobitné zákonné podmienky platného postúpenia pohľadávky v spotrebiteľských vzťahoch však vyplývajú aj z uvedenej právnej úpravy spotrebiteľských úverov, ktorú bude nevyhnutné zohľadniť. Vyššie citované ustanovenie § 17 ods. 1 ZoSÚ stanovuje, že veriteľ môže práva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere previesť na tretiu osobu, len ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a sú kumulatívne splnené obe podmienky presne špecifikované pod písmenami a/ a b/ tohto ustanovenia, teda súčasne ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky a súčasne prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Keďže sa v konkrétnej veci postupovala pohľadávka, ktorá nebola ešte po konečnom termíne splatnosti úveru (ten bol v zmluve o povolenom prečerpaní dojednaný na 18.12.2053), súd bude v danej veci povinný sa prejudiciálne zaoberať okrem platného postúpenia pohľadávky aj platnosťou predčasného zosplatnenia pohľadávky a skúmať, či veriteľ splnil všetky zákonom požadované podmienky a predpoklady na to, aby bolo možné konštatovať platnosť predčasného zosplatnenia spotrebiteľského úveru. Odvolací súd v tejto súvislosti opätovne poukazuje na závery vyšších súdnych autorít (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 15. 12.2020, sp. zn. 5Cdo 36/2020, ktorý konštatoval, že „Ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná.“ Uvedená požiadavka napokon výslovne vyplýva aj z dikcie § 17 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. Je tak zrejmé, že podmienkou platného a zákonného postúpenia pohľadávky je tak aj platné a zákonné predčasné zosplatnenie, čo súd prvej inštancie v konaní doposiaľ neskúmal vôbec.

21. V nadväznosti na znenie § 17 ods. 1 ZoSÚ, podmienky zosplatnenia upravuje všeobecne Občiansky zákonník v § 565 OZ, no je nutné okrem tohto zákonného ustanovenia zohľadniť súčasne aj osobitné ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúceho podmienky predčasného zosplatnenia plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, vyplývajúce z § 53 ods. 9 OZ, stanovujúceho osobitné a ďalšie podmienky, ktoré musia byť kumulatívne naplnené pre záver, že veriteľ platne predčasne zosplatnil spotrebiteľský úver. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ pred zosplatnením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a preukázateľne doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a s výslovným upozornením na možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka. Podľa § 53 ods. 9 OZ právo na jednorazové splatenie celej neuhradenej pohľadávky má veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky spotrebiteľa. Ustanovenie § 565 OZ zase ustanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej

pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Nakoľko ustanovenie § 53 ods. 9 OZ predstavuje v spotrebiteľských zmluvách lex specialis oproti všeobecnej norme § 565 OZ, je potrebné ustáliť, že právo podľa § 53 ods. 9 OZ môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť, ale za predpokladu, že omeškanie s uvedenou splátkou, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní viac ako tri mesiace, trvá. Pred žiadosťou veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky sa ďalej vyžaduje, aby veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ je teda podmienená aj tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Lehota na doručenie upozornenia spotrebiteľovi v lehote nie kratšej ako 15 dní však nemusí bez ďalšieho začať plynúť až po tom, ako je dlžník v omeškaní so splátkou 3 mesiace. V § 53 ods. 9 OZ nie je upravená lehota, v ktorej musí veriteľ žiadať právo na predčasné zosplatenie úveru najneskôr, táto je upravená v § 565 OZ, podľa ktorého toto právo môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky a súčasne spotrebiteľ musí byť v omeškaní so zaplatením splátky 3 mesiace, pričom postačuje, aby bol v omeškaní hoc len s jednou splátkou. Veriteľ je tak časovo limitovaný využitím práva na zosplatenie. Do splatnosti tejto splátky, ktorá nadväzuje na splátku, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace, musí veriteľ právo na zosplatenie uplatniť, inak jeho právo zaniká. Odvolací súd len pre úplnosť poznámenáva, že nakoľko bol pôvodný veriteľ bankou, okrem uvedených ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 OZ museli byť preukázané aj ďalšie osobitnou normou požadované podmienky platného zosplatenia pohľadávky vyplývajúce z lex specialis - ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie, ktorý skúmal (hoci s nesprávnym právnym záverom) podmienky vyplývajúce z tohto zákonného ustanovenia, avšak bez toho, aby mal súčasne prejudiciálne preukázané, že postupovaná pohľadávka bola v čase postúpenia už splatná a došlo k predčasnému vyvolaniu splatnosti pôvodným veriteľom zákonne, pri zohľadnení právnej úpravy tak Občianskeho zákonníka, ako aj Zákona o spotrebiteľských úveroch.

22. Odvolací súd tak bez toho, aby za daného stavu potvrdzoval či vyvracal oprávnenosť uplatneného nároku žalobcu voči žalovanej konštatuje, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ nesprávne vyvodil nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky len a výlučne z príliš formalistického a ex tenzivného výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Bude úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci opätovne sa zaoberať oprávnenosťou a dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu voči žalovanej a posúdiť, či je súčasný žalobca v danom spore aktívne legitimovaným a nositeľom práv z predmetnej pohľadávky s ohľadom na to, či boli relevantným spôsobom preukázané všetky podmienky a predpoklady platného postúpenia pohľadávky vyplývajúce z § 17 ods. 1 písm. a/ a b/ ZoSÚ, taktiež podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách a v nadväznosti na potrebu skúmať aj platnosť predčasného zosplatenia pohľadávky aj z § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ. Súd si tak na podklade vykonaného dokazovania vyhodnotí, či žalobca preukázal, že na neho právne relevantným a zákonným spôsobom prešiel nárok uplatňovaný žalobou a súčasne v čase postúpenia pohľadávky išlo o postupiteľnú pohľadávku vzhľadom na predčasné zosplatenie pohľadávky pôvodným veriteľom, teda či pôvodný veriteľ preukázateľne splnil zákonné podmienky na to, aby účinne a zákonným spôsobom úver predčasne zosplatil.

23. Avšak v prípade, ak skutkové tvrdenia sú zjavne sporné, resp. konajúci súd doposiaľ nemá určité skutočnosti za preukázané, potom nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 297 písm. b/ CSP, t.j. meritórne rozhodnúť bez toho, aby súd nenariadil vo veci pojednávanie, na ktorom je možné doplniť dokazovanie zo strany oboch strán sporu, pričom súd prvej inštancie pri rešpektovaní dikcie ustanovenia § 181 ods. 2 CSP predíde pre strany prekvapivému rozhodnutiu vyslovením svojho predbežného právneho posúdenia veci, prezentovaním pred stranami, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré vyhodnotil súd ako sporné, čím vytvorí stranám sporu zákonný procesný priestor na eventuálne doplnenie dôkazov.

24. Z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia majúceho za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia potom odvolací súd po preskúmaní veci odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec podľa ustanovenia § 391 ods. 1 a 2 CSP vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).